

Планові відключення життя

Григорій Хорошко

А що для нас є та свобода...

А що для нас є та свобода?
Любов, буття, а може врода?
Чи це таке в нас сприйняття.
В якому бачимо своє життя.

Невже вона, як та печаль?
Нам очі марить, крізь вуаль.
Невже вона як той каприз?
Що віє легко, як осінній бриз.

А що для нас усіх є віра?
Добро чи зло, а може й міра?
Чи нас бруднить лише той пил.
Все забираючи у віри сил.

Невже згубили ми надію?
А правду найняли, як ту повію...
Печально бачити гіркий вогонь.
Той, що засів у місці наших скронь.

Повинні ми це все пізнати.
Щоб попелу душі ввік не знати.
Щоб в пам'яті була краса.
А світ був чистим, як роса.

Можливо і настав час гіркоти та смуту.
Але ми не дозволимо всім про любов забути.
Вмить впасти в неміч та бланню.
Й на правду долі посягання.

Відпили чашу болі ми сповна.
Але наш дух не гнітить вже вона.
Ми зберегли красу буття.
Та несли ми добро в життя.

Нехай довкола квітне та омана.
Що нам катує серце, наче в ньому рана.
Ми гідно встояли перед пільмою.
Осяявши весь світ блаженною любов'ю.

Покоління свободи
Ми — покоління свободи.
Люди, що пізнали цей світ.
Ми — люди душевної вроди.
Що духу подарували розквіт.

Ми — покоління надії.
Яке прикрашає життя.
Ми — ті хто втілює мрії.
Та ті, хто чарує буття.

Ми — покоління любові.
Котре всім дарує тепло.
Ми — хто йде мирно до волі.
Й несе у цей світ щире добро.

Ми йшли до миру крок за кроком.
Не боячись зустрілись ми зі своїм строком.
Ніщо не спинить вільну ту жагу.
Адже до миру з вірою я йду.

Колись ти мене відпустиш.
У мить чарівної ночі.
І знову як вперше полюбиш.
Як обів'ють наші душі кручі.

Ми дочекаємося того дня!
Коли піде доба жахиття й вогня.
Коли з небес паде луни проміння.
А ми закладемо нового життя сім'я.

Коли життя збиває з ніг.
Й пільма з'їдає душу.
Скажи собі — Я зміг!
Йду далі, бо я мушу!

Скажіть, благаю, де мій шлях?
Куди не піду, всюди прах.
Всі навкруги у злі й волають.
Невже у світі щастя більш не знають?

Невже ми як той сніг розтали?
Неначе і добра не знали.
Невже тепер весь світ в вогні.
А ми, як тіні, що танцюють на стіні.

Не вірю, що наш дух так пав.
Котрий усе буття свій добра шукав.
Я вірю ми знайдем свій шлях.
А дух взлетить, як вільний птах.

Не вір мій друже жодній з влад.
Їм ти потрібен лиш як раб.
Свобода — дар твій з першої ж хвилини.
Так будь же гідним звання вільної людини!

У цю чарівну та святкову ніч.
Ти скинь увесь тягар зі своїх пліч.
У цей життєвий для єднання час.
Всі чари світу об'єднали нас.

Ти та, у кому бачу я весь світ.
І стоячи поряд с тобою я забуваю про той гніт.
Ти та, хто є... і іншої мені не треба.
Ти — мій єдиний місяць на просторах неба.

Чи можеш ти повірити у сьогоднішні новини?
Що змінюються ледь не щогодини.
Вони для духа катування.
Що тягнуть нас у ті страждання...
І їх с тобою ми переживемо.
Й у сьому світу гідний приклад стійкості дамо!

В цей час... коли добро воює із пільмою.
А Бог наш знову з Сатаною.
Ми всі зібрались у любові.

Щоб не знавати більше крові.
Щоб світ наш квіт у теплоті.
Й душа в чарівній красоті.

Ми всі струмки, що з блага витікають.
Ті, що у темряві життя шлях просвіщають.
Ми — провідник у вічний світ.
Той що здолав все зло та гніт.

Ми наче сім'я, що росте у полі.
Одвічно проростаємо в єдинім колі.
Ми — ті хто є, жнива добра.
Що стоять проти бід та зла!

Ми мир собі завоювали.
За нього покоління всі страждали.
Прийшов до нас він, як чарівний вітер.
Той, що пробіг між вічних літер.

Ми не втрачали власний рай.
Весь той чарівний, мирний край.
Ми зрадили самим собі.
Тому все боремось в пітьмі.

Однак й пітьма не є одвічна.
Вона лише є одинична.
А ми — єдині в тяжкий час.
Що об'єднанав під небом нас.

Прохід нам вільний через місячні врата.
Вони для сону нашого варта.
Крізь них ми всі колись проходим.
Для духа щастя або ж смуток там знаходим.

Прохід цей брама володінь небес.
Де творяться різноманіття всіх чудес.
Луна є сторож для темного світу.
Від перших днів та до доби розквіту.

Коли ж погаснуть чари променів.
Настане час для нових днів.

Коли весь світ з пільми повстане.
Тоді й весь біль, на вік, розтане.

15 Березня

В цей день прийшов я в вічний світ.
Відчувши теплоту й життєвий слід.
Не знаючи, що ж є життя.
Я вже любив його, як мати любить ріднее дитя.

Ковток повітря я зробив.
Та з долею в перед поплив.
Неначе корабель мене з собою ніс.
В мить відчувая легкий бриз.

Разом із подихом весни.
Відчув я чари дивної краси.
Із дотиком коханих чар.
Відчув життя блаженний дар!

За що нам дарували світ?

За що нам дарували світ?
Щоб благо нести, добрий слід?
Щоб ми росли всі без гріха?
Чи щоб до світла воля не була глуха?

Або ж ми всі лише тут тіні?
Битуємо у сні, а все життя лиш мрії?
Або ж ми всі і є пільма?
Що світло тягне на ниць дна?

Нажаль, й мудріші відповідь не знають.
Чому одні вмирають, а інші виростають...?
Чому добро воює з злом?
А дух катує лють та гром?

Бажаєм знати ми чому?
Нас всіх зведе у ту труну...
Чому забута справедливність?
А правда впала у немилість...

Прийдуть слова ці і до нас.
Коли настане світлий час.
Коли вкохаємо цей світ.
Тоді і серце стопить кожен лід.

Одну помилку двічі не повториш.
Вчинивши, ти лише свій вибір зробиш.
Продавши дух й своє життя.
Підеш шляхом без каяття.
Лише з надією у виправданні.
Пройдеш весь світ у пошуках пізнання...

Блукання

Ми всі блукаємо в пітьмі.
У світі тому, що в вогні.
Між мороком та між вогнем.
Воює ніч із світлим днем.

Ми всі йдемо між цих світів.
Без світла та без почуттів.
Бажаємо знайти свій мирний час.
Той що на віки прийме нас.

Він прийме нас, у цьому сумнівів немає.
Адже наш світ, як сніг не тає.
Він бореться за свій ковток повітря.
Його ж фінал — є благо світла.

Ми всі у світі, як піщини.
Дрібні, як очі у дитини.
Блукаємо між всіх тих самих.
Когось повільних, когось жвавих.

Однак єдина наша доля:
Всіма керує жага й воля.
Що нас веде то блага світла.
Де в мирі вічність вже розквітла.

Коли нарешті зрозумієм?
Що ми лише про гніт той мрієм.

Бо в світі так багато краси.
Любові, щастя й доброти.

Однак ми все іще руйнуєм.
Усе ганьбим та все катуєм.
Війною, словом та вогнем.
Караєм мир із кожним днем.

Але прийде й до нас порозуміння.
Та благом стане нам повір'я.
Що ми є дар в блаженний світ.
Що переможе біль та гніт.

У повітрі запахло весною.
А ми досі далеко с тобою.
Нас спробували на вік розділити.
Щоб наш дух у мить підкорити.

Але знай: разом із нами весна.
Вона все підіймає зі дна.
І проміння, тепло та весь світ.
Забуває поряд із нею про гніт.

Вона нам дарує любов.
Й запалює вічності кров.
Вона загоїть будь-яку січ.
Й не залишить у день та у ніч.

Коли набридне нам буття.
Ми сваримо своє життя.
Однак воно не є джерелом бід:
Це є недбалості та страху слід.
Блукачі небесних світів

Нам світить промінь с далини.
До нас ідуть... ідуть вони.
Що тягнуть на плечах весь світ.
Оберігає Божий заповіт.

Вони ту віру бережуть.
Та пізнають цієї долі суть.

Вони несуть у світ тепло.
Й оберігають нам добро.

Вони прийшли із цим життям.
Щоб стати вогнищем... буттям.
Вони несуть з собою ту красу.
Одвічну й чисту, як росу.

Вони наш світ готують для нащадків.
Котрим приймати залишок від наших спадків.

Збережемо ми віру в світ.
Настане вічності розквіт.
В якому світло та любов,
Дарують волю нам всім знов.

Птахи літають в небесах.
А ми все ходимо по тих кругах.
Все наступаємо ми на граблі війни.
В той час як вільними могли б ми бути, як птахи.

Вони летять... та все летять.
Їм є за що по всіх світах кружляють.
А ми чекаємо все тут.
Коли пітьму ми змиємо та весь той бруд.

Коли проб'є із храм блаженне світло.
Серед якого марево печалі зникло.
Серед якого всі рівні.
Під обеліском... у вині.

Любов зненацька нас спіймала.
Луна від неї не сховала.
Вона прийшла, як той чаклун.
Що бродить між звучанням струн.

Вона як хмара налетіла.
Та нас с тобою підкорила.
В полон нас взявши в мить тих дум.
Котрим завадив вічний шум.

Любов на віки полонила.
Їй небо в цьому услужило.
Щоб ми з'єднали два серця.
Й кохали щиро... без кінця.

Лише з тобою я відправився б в вогонь.
Та відчувая дотик чарівних долонь.
Лише з тобою світ весь обігнув.
Та всю любов на вічно б я відчув.

Нас доля намагалась розділити.
Та дух на віки підкорити.
Щоб світ без щастя цей угас.
Та вся любов забула нас.

Однак ми поряд... ми з тобою.
І благо ми несем з собою.
Свободи дар й добра одвічний цвіт.
В яких розквітне мирний світ.

В дитинстві мріяв про майбутнє.
Впустивши диво незабутнє.
Коли весь світ був не вразливий.
А ти малий був та сміливий.

Куди пропало відчуття?
Свободи, щастя й почуття.
Напевно все є в глибині.
З любов'ю й благом на рівні...

Дорога пам'яті

Довкола дорога можливості.
Піти... не вистачає сміливості.
До тебе нею пройшли гори люду.
Ким я серед них усіх буду?

Творцем, шахраєм, лизоблюдом...
Що дух свій сквернить всім тим брудом.
Не треба вагатись... треба йти.
Не чекаючи на кращі часи.

Все залишити, що не вернеш.
Та сказати собі, що ідеш!
Ти ідеш на самий край світу.
Де зустрінеш мить нового розквіту.

Де добро на тебе вже чекає.
Твоє серце з любов'ю плекає.
Ти не бійся... в життя це кроки.
В ньому кожна мить, як роки.

Ти ступай крізь тропу перешкод.
Крізь вогонь та бурхливість всіх вод.
Прости йди та завжди пам'ятай.
Що в душі є с тобою свій рай.

Вогонь в очах усе палає.
Бо правда їх все поглинає.
Про те, що йдуть до нас знов темні хмари.
Що не зруйнують жодні чари.

Ми всі бажаємо проміння.
Та світла, мирного дозвілля.
Однак покою треба почекати.
Щоб потім вільно ми могли кохати.

Щоб нове благо скинуло брехню.
Й дорогу надало квітучому життю.
Щоб світ довічно пам'ятав.
Про те, хто мир подарував.

Ми рівні під промінням лун.
Що грають сяйвом вічних струн.
Вони дарують нам надію.
Яку ми творимо, як власну мрію.

Людина — створіння любові.
Вона не повинна мати жаги до крові.
Її доля — це жити й любити.
А не ближнього карати й сварити.

Ми в цей світ приходимо лиш на хвилину.
І не варто витратати її на темну ту годину.
Бо хто зна... де опинимось ми через мить?
Головне щоб не довелося тужити.

Ми всі люди, а не доль палачі.
Не потрібні нам більше мечі.
Наша зброя — це розум та дух.
Бо вони є тепер світу рух!

Людина — істота жорстокості.
Вона пізнала всі її тонкості.
Несе всю ту лють із думок.
Та робить до крові свій крок.

Льє ріки з жахів та зі злоби.
Не зважаючи на будь-які умови.
Карає весь світ та себе.
Куди ж дух людей все пливе...

А що слова... а що слова?
Від них лише ганьбиться голова.
Вони — зрадники усіх довір.
Що світ бентежать та руйнують мир.

Вони нас водять за носи.
Й заводять в мороку ліси.
Однак без них — лише ми прах.
Що десь вітає в загадках.

Скажи, що є для тебе віра?
Це Бог? Любов? А може міра?
Що ти очікуєш від неї?
Що являться волхви та в вікна завітають феї?

Невже вона є лиш слова?
Що все літають, як сова.
Невже вона дешевше срібла?
У мить біди взяла та зникла.

Вона не є промінням від чаклунства.

Й тим більше джерелом віщунства.
Вона — є ти... в єдинстві із душею.
Твоє життя знаходить спокій з нею.

Ми всі по різному вбачаємо життя.
Сам світ та промені його буття.
Однак бажаємо спільного:
Щоб все було зовсім не строго.

Щоб сонце просто посміхалось.
Щоб щастя часто всім траплялося.
Щоб біль як попіл полетів.
Щоб кожен благо в ближньому вгледів.

Ми можемо усе змінити.
Лише нам варто захотіти.
За себе ми живем, а не за когось.
Ми вільні всі — а це вартує чогось.

Цей світ не раз топили у крові.
Й палили в мить у том вогні.
Однак він біль всю ту знімав.
Та наче Фенікс повставав.

І знову він з колін повстане.
Й на довго зла близь нас не стане.
Готові будем ми до його вороття.
Щоб захистити благо нашого життя.

Ти присягай лише Богам.
Будь вірним вічним небесам.
Немає на землі гіднішого твоєї віри.
Лише для них душа не є об'єктом міри.
Адже Ти вільний, наче птах.
Лети до неба і забудь про страх.

Любов підступну звичку має.
Вона так часто від усіх втікає.
Біжить від тих кого не знає.
Ховається від тих хто спритно так її шукає.

Вона неначе вільний вітер.
Що бродить вправно між тих літер.
Вона за носа водить світ.
На всіх залишивши свій слід.

Куди наш час усе тікає?
Хто в далині його чекає?
Невже ми з ним не як брати.
Згубили що свої світи...

Він йде від нас із кожним днем.
Неначе палимо його вогнем.
Та молодість зникає разом з ним.
Так ніби є він нам чужим...

Однак він благу нас навчає.
Та крізь віки заповідає:
Що плинний він і є йому ціна.
Як те життя під маревом добра.

Ты луч в моём рассвете...
Ты звон в моём брегете...
Ты зов моей судьбы...
Ты свет моей мечты...
Огонь моих угасших глаз...
Ты блеск моих не спалахнувших страз...

Ми всі єдині є під Божим зором.
Ми є його чарівним твором.
Що він явив для чар любові.
Щоб люд весь жив в жазі до волі.

Щоб світло вічно гріло дух.
Та ми зійшлися в блага круг.
В якому кожен пізнає добро.
В мить увібравши радість та тепло.

Життя так марно не минає.
Воно продовження ховає.
Ми всі прийшли з пільми до світу.
Й нового дня підемо ми шляхом розквіту.

Де нас зустрінуть й привітають.
Де всі до всіх лиш благо мають.
Де все не зводиться з кінцем.
Де світ не трощиться слівцем.

Ми всі знайдемо власний ірій.
Що нас прийме, як вільних птахів вирій.
Нам дарувавши мить надій.
Котрі прийдуть до нас з добром нових подій.

В ту мить ми новий світ відчуєм.
Та шепіт спокою почуєм.
У вічних пристрастей той час.
Добро покою загартує нас.

Ми блукачі між вільних душ.
Всіх тих, що повзають по світу, як той вуж.
Ми всіх у чомусь провиняєм.
Однак в своє чоло не зазираєм.

Ми всі зустрінемося з кінцем.
Зійдеться в мить лице з лицем.
Забудуть все... і благо й зло.
Тепер в пітьмі усе воно.
Неначе лють, що прибрала життя...
Неначе світ, що промайнув крізь все життя...

Людина всюди така ж сама:
Бажає випивки й доброго сала.
Забутись потім довгим сном.
Й щасливим будеш наче слон.
Розквітнути у чарівних світах.
Та плисти лиш в своїх думках.
Плисти по чарівних річках.
Кохатися у загадках.
Шкода, що вранці буде важко...
Бо то була остання пляшка.

Нас всех роняют с самых разных гор.
Забив в личину тёмных нор.
Чтоб мы забыли про блаженство света.

Забыв любовь заката и тепло рассвета.

Чтоб знали мы лишь чувство тьмы.

Забыв о всех дарах судьбы.

Чтоб мы цвели в тоске... покорстве.

Бытуя в каре и притворстве.

Нас всех желали подчинить.

На веки души покорить.

Но мы продолжили борьбу.

За правду и любовь свою.

Ми рівні всі під дотиком проміння.

Від королів та звичайного звір'я.

Під вічним прихистком небес.

Забули ми про мир та дар його чудес.

Коли весь світ ховається від люті влад.

Чому ніхто із нас не рад.

Ти пам'ятай: Ми ходимо під спільним небом.

Його не підкупити жодним медом.

Ти від життя і краплі, друже, не благай.

Бо кожен творить власний рай.

Тобі дихання дарували та вікно у світ.

І не кори у невдачах власний рід.

Бо ти — творець своєї долі.

То ж наберись до свого шляху мужності та волі.

Ти хоч весь світ пройди з усіх боків.

Й зроби по ньому мільйон кроків.

Ти все одно не знайдеш місця ліпше дому.

Добро та щастя ти зустрів в якому.

Як друг втече відчувши дрож.

Ціна йому нікчемна грош.

Бо він залишив у біді,

Того із ким стоятиме близь Бога на кінцевому суді.

Того чию довіру зрадив.

Та честь на віки свою втратив.

Бо друг — сім'я, що ти обрав.
Й у єдності оберігав.

Ми всі приходимо неначе чистий лист.
Котрий забув, що має хист:
До пізнання, добра, любові.
До блага духу й жаги до волі.

Цей лист прийшов не маючи нічого.
Лише один... це дуже строго.
Однак прийшов він щоб шукати:
Тих кого боляче втрачати...

Життя — це місце перешкод.
А не, нажаль, для насолод.
Однак ми в ньому для того.
Щоб віднайти шлях до свого.

Того, що серце буде гріти.
Від чого не захочеться тужити.
Те що всім ближнім допоможе.
Та кару будь-яку незложе.

Що в світ блаженний полетить.
Й добром всім зможе услужить.
Що дух у вічність наш внесе.
Й із вітром миру віднесе.

Що є для тебе вічна мука?
Буття у розпачі або ж розлука?
Чи світ захоплений пітьмою?
Чи пекло створене твоєю власною рукою?

Не знаю... що ж є воно для тебе.
Однак я відаю, що мука є для мене.
Це світ без щирого кохання.
Й життя без блага й сподівання...

І я колись був серед Вас...

І я колись був серед Вас.

У свій цікавий, добрий час.
В добу краси та щирого кохання.
Відчув життя й забув про сподівання.

Я просто був... таким як Ви.
Не знав болю та журби.
Так само ріс чарую мрії.
Й оберігав свої надії.

Жив як людина, так як знав.
Без лестощів та без дурних забав.
Одвічно щось я все шукав.
Однак пізнав лиш те, що вподобав.

Цей світ прийняв із зовом світла.
Із ним душа моя розквітла.
Але одне на вік впустив.
За що не бився... отпустив.

Я просто жив... я просто був...
Однак красу кохання не відчув.